

seende ere nu, at Advocatraadet kan udtale Dabel og Kritik over Sagsførerstandens Medlemmer; ja, det kan suspendere en Sagsfører og kan endelig endogfaa erklære ham for assat, dog naturligtvis kun under den Forudsætning, at Sagsføreren, over hvem der udgaaer en saadan Dom og Kritik, har været kaldet til at føre sit Forsvar, og kun saaledes, at han steds har Afgang til Domstolene, naar han ikke vil anerkjende sine Collegers Udtalelse. Den ærede Minister vil maaskee sige mig, at, om ikke han — thi det veed jeg ikke — saa i alt Fald hans Forgænger, der havde saa meget Kjendskab til de fremmede Lovgivninger, virkelig havde tænkt paa at skabe et saadant Sagsførerraad, men at endeel kjøbenhavnske Sagsførere, der have afgivet en Erklæring over dette Lovudkast — en Erklæring, som jeg iøvrigt beklager ikke at see — havde meent ikke at burde gaae ind derpaa. Men jeg vil da allerede paa Forhaand dertil svare, at Sagsførernes Erklæring, hvis jeg ikke har misforstaaet den, gif ud paa, at Sagsførerstanden ikke kunde gaae ind paa det foreslaaede Raad, saaledes som dette var stillet i Lovudkastet, idet der ikke deri var fastsat et fuldstændigt frit Valg af dets Medlemmer, men at disse i alt Fald den første Gang skulde udnævnes af Justitsministeren, og idet der derhos ikke var fastsat nogen Afgang for de paagjældende Advocater til at faae deres Stjæbne afgjort ved Domstolene, men de, om jeg tør bruge et saa stærkt Udtryk, ligefrem vare voldgivne til deres Collegers Dom, og nu lader det sig dog ganske vist tænke, at der i et vist Dieblis kunde finde en saadan Opinion Sted, at det vilde være farligt for den ene Sagsfører at anerkjende sine Colleger som sine endelige Dommere. Derfor Sagen derimod ordnes saaledes, som den naturligen bør ordnes, og som de store Mønstre fra fremmede Stater tilfise, os at ordne den, saa holder jeg mig fuldkomment forvisset om, at enhver Sagsfører, der har nogen Opfattelse af sit Ralbs høie og ideelle Betydning, med Glæde vil modtage en saadan Ordning. Derved vilde det lille Bidrag, som ved det foreliggende Lovforslag søges givet til at stille Sagsførerstanden, som den bør staae, ganske vist i alt Fald faaet en overordentligt vægtig Støtte, thi det vilde da i høi

Grad beroe paa Standen selv at vaage over sin Uafhængighed, sin Hæderlighed og sin Dygtighed. — Selv med Hensyn til sin Dygtighed er Standen nemlig andesteds Dommere. I Frankrig bliver Ingen Advocat, uden at han for det Første gjennem en Examen har afgivet Garanti for, at han i det Hele har søgt at erhverve sig theoretisk Indsigt i Retsforholdene; han skal først være enten Licentiat eller Doctor i Retsvidensskaben. Dinstor han derefter at hæve sig til at blive Sagsfører, saahenvender han sig til et af Overtribunalerne for at blive indskreven som Advocat ved samme. Der er imidlertid ikke Spørgsmaal om øieblikkeligt at gjøre ham dertil; han maa først gjennemgaae en treaars Læreprøve, men en virkelig Prøve. Han maa nemlig lade sig indskrive, som det hedder, au stage; han er da advocat stagiaire, det vil sige: han er paa Prøve, men ikke saaledes, at det tillades ham at træde offentlig op. Det høie Thing vil nemlig erindre, at den franske Retsforfatning kun kjender mundtlig og offentlig Retsbehandling, og Rettens Tid og Værdighed tør ikke misbruges. Derfor tillades det Ingen, der ikke har afgivet nogen Garanti for, at han er istand til at fyldestgjøre Forbringerne, at træde offentlig frem. Sbetmindste i 2 Aar maa den unge Mand, der er indskreven au stage, stadigt overvære Retsforhandlingerne ved Domstolene og ikke blot det, men han maa tillige undergive sig en Prøve under Veiledning af ældre Advocater. Naar saa de 2 Aar ere forløbne og han er istand til at skaffe sig en Sag, er han berettiget til at plaidere den, men dog ikke anderledes, end at han først efter fulde 3 Aars Forløb kan blive indskreven blandt den egentlige Sagsførerstand. Der kjendes saaledes i Frankrig i Virkeligheden en Prøvesagsførerstand eller ialtsald en Prøvesagsførelse. Noget lignende er ganske vist Tilfældet med inns and courts i England. Ingen faaer i England Lov til at træde op i nogen offentlig og mundtlig Retsforhandling, uden at der er Garanti for, at han formaaer at føre den. Det forekommer mig, at der, hvis det høie Thing overhovedet vil inblade sig paa dette Lovforslag, som jeg desværre kun kan kalde et lille Brudstykke af en Reform, ialtsald turde være god Anledning til dog at medtage saadanne